

Cvetice iz rajskega vrta.

1. Ponižnost.

Egipčanski kralj Sesostris je premagal mnogo sosednjih ljudstev in vjel celo njih vladarje. Z vjetimi kralji je ravnal kakor s sužnji. V svojem napuhu in grozovitosti jih je med drugim ukazal upreči v svoj voz. Ko so nekega dne ti nesrečneži peljali kraljev voz, se eden izmed njih ozre nazaj in gleda neprestano na kolesa. Ko ga Sesostris vpraša, kaj s tolikim zanimanjem ogleduje, pravi: „To opazujem, da so prečke pri kolesih nekaj časa na vrhu, potem pa zopet spodaj.“ Kralj Sesostris je takoj spoznal, kaj misli vjetnik. Zavedel se je, da prav lahko tudi njega zapusti bojna sreča in da se mu utegne gosditi prav tako, kakor on dela z nesrečnimi kralji. Zato je ukazal kralje izpreči in onemu, ki mu je povedal resnico, je dal tudi prostost.

Tudi poganski kralj je spoznal, da to ni njegova zasluga, če je imeniten in slaven. Kristijan pa ve, da je vse, kar ima dobrega na duši in telesu, dar božje ljubezni in dobrotljivosti. Če to pripozna in je hvaležen Bogu za vse dobro, je to začetek ponižnosti. Če pa kristijan pripozna tudi svojo lastno slabost in grešnost, je v resnici ponižen. Abraham je pokazal svojo ponižnost, ko je rekel: „Akoravno sem prah in pepel, bom govoril s svojim Gospodom.“ Apostol Peter je pokazal ponižnost z besedami, ki jih je rekel Jezusu: „Gospod, pojdi od mene, ker jaz sem grešen človek!“ — Kakor v vseh čednostih, nam je tudi v ponižnosti Marija najlepši zgled. Ko jo je angel pozdravil kot mater Jezusa, Sinu božjega, se je takoj ponižala in rekla: „Dekla Gospodova sem.“ Ko je šla štirideseti dan po rojstvu Jezusovem v tempel, je popolnoma prikrila svojo svetost. Klečé je prosila duhovnika, naj moli za njo. Najčistejša, najsvetejša izmed vseh stvari se tolikanj poniža, kakor da bi potrebovala z drugimi vred očiščevanja. V „zgodbah sv. pisma“ se učiš, da je bila Marija takrat pri Jezusu, kadar so ga zaničevali, pri njegovem trpljenju in na gori

Kalvariji, ko je umiral. Ko so pa njenega božjega Sina slavili, ko so ga slovesno sprejeli ob prihodu v Jeruzalem, ali ko se je spremenil na gori Tabor, takrat ni bila navzoča.

Pa morda se ti zdé, ljubi otrok, vsi ti zgledi taki, da jih ne moreš posnemati. Pa poslušaj, kako so jih znali posnemati bogoljubni otroci! Bral sem o nekem bogatem dobrem dečku, ki se je na ulici posmehoval starčku, ki je prosil miloščine. Tovariš dečkov pa ga opomni, da ne sme tako ravnati, češ, ali ne veš, kaj smo se učili pri nauki o četrth božji zapovedi. Bogati deček tovarišu ni zameril teh besedi, zavedel se je tudi, da je v svojem napuhu zaničeval reveža. Precej je stopil k njemu, prosit ga odpuščanja in mu dal miloščino in je celo pri drugih za starčka prosil miloščine.

Zaradi bogastva starišev, lepe obleke, dobre glave se pač ne smeš nikdar povzdigovati. Bog ti je dal to, Bog ti pa tudi lahko vzame. Če te drugi hvalijo, vedi, da te hvalijo zaradi darov, ki ti jih je Bog dal. Ti pa misli na svoje napake, spominjaj se, kolikokrat razžališ svojega dobrega Boga. Ne govori vedno o sebi, pripoveduj rad, kar so storili drugi dobrega. Ne zaničuj nikogar, ampak bodi z vsakim prijazen.

Da se ti še bolj priljubi ponižnost, misli večkrat na Jezusa. Nobene čednosti naš božji Učenik ni tako jasno učil s svojim zgledom, kakor ravno ponižnost. Ali ni to največji dokaz ponižnosti, da je bil tako reven in ubog ob svojem rojstvu? Ko bi bil hotel, bi bili prišli angeli in mu napravili dragoceno palačo, zlato zibelko in svilnato posteljico. — Ker je bil resnični Bog, vseveden in vsemogočen, bi bil lahko že v mladeniški dobi učil in čudeže delal. Vendar do svojega tridesetega leta ni storil nobenega čudeža, svoje nebeške modrosti ni pokazal, tako da Nazarenčani pozneje kar umeti niso mogli, odkod ima modrost. — Tako je ravnal Zveličar in tudi nam vsem naročil, da ga posnemajmo, rekoč: „Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz srca ponižen.“

Izpolnuj te besede Zveličarjeve, ljubi otrok, in boš duhovna vijolica, ki jo vse čisla in ljubi in ki druge razveseljuje z vonjavo svoje čednosti.